

JP DELANEY

A NEW YORK TIMES

A LÁNY
A MÚLTBÓL

BESTSELLERÉNEK

SZERZŐJÉTŐL

JÁTSSZ

VELEM!

BELIEVE

ME

Dream
válogatás

A *The Girl Before* – A lány a múltból írójának fordulatokkal teli lélektani thrillerében egy fiatal színésznő kettős játékot játszik egy gyilkossági nyomozásban.

Claire Wright mindenre elszánt. Egy angol lány, aki New Yorkban tanul színjátszást, és nincsen zöldkártyája, de elfogadja az egyetlen állást, amelyet kaphat: beáll külsősnek egy válóperes ügyvédi irodához, ahol azt a feladatot kapja, hogy hotelek bárjaiban játssza a könnyűvérű nőcskét, hogy csapdába csalhassa a kikapós férjeket. Ám a játék egyszer csak komolyra fordul.

Amikor az egyik célszemély gyanúsítottja lesz egy gyilkosságnak, a rendőrség ráveszi Claire-t, hogy drámai tehetségét bedobva csalogassa ki a férfiből a vallomást. Claire az első perctől kételkedik saját szerepében. Valóban gyilkos Patrick Fogler? Vagy sokkal több van ebben a csapdában annál, amit neki mondtak?

A lánynak hamarosan rá kell jönnie, hogy élete legveszélyesebb szerepét osztották rá.

„Lélegzetelállító... garantált szórakozás a bestsellerlistás J.P. Delaney-től azoknak az olvasóknak, akiknek tetszett A. J. Finn *Nő az ablakban-jának* paranoiája, vagy Paula Hawkins *A lány a vonaton-jának* narrációja.”

Library Journal

„Nagyon élvezetes könyv. Körmönfont, izgalmas olvasmány.”

**Sabine Durrant, a Lie with me
szerzője**

„Hullámvasút, amelyre megéri felülni.”

Publishers Weekly

„Lenyűgöző olvasmány, amely átírja a megbízhatatlan narrátor fogalmát. Egy gazdag, árnyalt, elegáns parafrázis a Holtodiglan témájára.”

Booklist

„Ütős, elegáns lélektani thriller.”

Good Housekeeping

„Egy sötét, kísérteties thriller... Mesterien ábrázolja az érzelmek ellentmondásos természetét. Sosem lehet tudni, hogy mi várható.”

Daily Mail

Dream
válogatás

A THE GIRL BEFORE – A LÁNY A MÚLTBÓL MÉLTATÁSAI:

„Delaney virtuóz fölényel csalja egyre mélyebbre az olvasót a veszedelmes fordulatok útvesztőjébe, ahol a kérdés: mi van akkor, ha nem kívülről várható a legnagyobb veszély, hanem a saját lelkünk sötét mélyéből?”

Goodreads

„A regény stílusa száraz és tárgyilagos. Világos és meggyőző a jellemformálás. A cselekmény kivételesen átgondolt... Nagyon szórakoztató.”

Barnes & Noble

J P DELANEY

egy írói álnév. A szerző más néven írt már néhány bestsellert. A *The Girl Before – A lány a múltból* című regénye felkerült a *New York Times* bestsellerlistájára, és az Oscar-díjas Ron Howard forgat belőle filmet.

Tudj meg többet a könyvről:
www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

JP DELANEY

JÁTSSZ VELEM!

BELIEVE
ME

— részlet —

Dream
válogatás

ELŐSZÓ

Távozásuk napján a vendégeket arra kérik, hogy délre tegyék szabaddá a szobájukat.

Tizenegy órára a Lexington Hotel ötödik emelete csaknem teljesen kiürült. Ez itt Manhattan közepe, ahol még a turisták ütemterve is tele van zsúfolva galériákkal, nagyáruházakkal és látnivalókkal. Aki netán elaludt, azt is felveri a takarítók zsidobongása, akik spanyolul karattyolnak, miközben a szobák és a lift melletti mosoda között jönnek-mennek, felkészítve az emeletet a délutáni újabb szökőárra.

A folyosón hagyott reggelizőtálcák mutatják, melyik szobában kell még takarítani.

A Terasz lakosztály ajtaja előtt nincsen tálca.

A szálloda minden reggel egy összehajtott *New York Times*szal kedveskedik a vendégeinek.

A Terasz lakosztályban nem kértek a kedvességből. Az újság érintetlenül hever a lábtörlőn. Fölötte KÉREM, NE ZAVARJANAK! tábla lóg a kilincsen.

Consuela Alvarez a végére hagyja a Terasz lakosztályt, de amikor nem marad több szoba, nem halogathatja tovább. Az arca megrándul, amikor fájdalom nyilall a derekába – ma délelőtt már áthúzott tizenkét ágyat és kisúrolt tizenkét zuhanyzó-

fülkét –, miközben kopogtat az ajtón a belépőkártyájával. – Takarítás! – kiáltja, és várja, hogy válaszoljanak.

Nem válaszolnak.

Belép. Az első, amit észrevesz, a hideg. Jeges huzat árad be a függönyök között. Consuela rosszállóan csettint, az ablakhoz megy, és megrántja a zsinórt. Szürke fény önti el a szobát.

Kész kupleráj van. Consuela kissé tüntetően becsapja az ablakot.

Az ágyban fekvő ember nem mozdul.

– Kérem... Fel kell kelnie! – mondja félszegen Consuela.

A lepedőt felhúzták az arcra. Rásímították a testre, hogy ki-rajzolódjanak a körvonalai, mintha hó lepte volna be.

Ahogy nézi a rendetlenséget – egy felborult lámpa, egy törött borosüveg –, Consuelának váratlanul rossz előérzete támad. Tavaly volt egy öngyilkosság az első emeleten. Csúnya ügy. Egy fiú túladagolta magát a fürdőszobában, ráadásul telt ház volt a szállodában. Ötre ki kellett takarítaniuk és elő kellett készíteniük a szobát a következő vendégnek.

Most, hogy ismét körbenéz, több dolog is van a Terasz lakosztályban, ami szokatlan, sőt különös. Ki fekszik le úgy, hogy üvegcserepet hagy a szőnyegen, amibe beleléphet másnap? Ki alszik úgy, hogy a fejére húzza a lepedőt? Consuela sok hotelszobát látott már, és ez a jelenet valahogy természetellenesnek tűnt.

Sőt, megrendezettnek.

Consuela keresztet vet. Idegesen ráteszi a kezét a lepedőre, közel ahhoz a ponthoz, ahol a vállnak kell lennie, és megrázza.

Ott, ahol a keze lenyomta a lepedőt, piros virág nyílik a fehér vásznon.

Consuela most már tudja, hogy baj van, nagyon nagy baj. Ismét megérinti az ágyat, ezúttal csak egy ujjal, mire a lepedőn úgy göngyölődik ki egy vörös szírom, ahogy a tinta fut szét az itatóson.

Consuela összeszedi a bátorságát, és a bal kezével lerántja a lepedőt.

Még fel sem fogta, mit lát, de a jobbjára máris a homlokához nyúl, hogy ismét keresztet vessen. Ám a kéz nem fejezi be a mozdulatot. Reszketve tapad a szájára, hogy elfojtsa a sikolyt.

ELSŐ
RÉSZ
(ÖT NAPPAL KORÁBBAN)

Még nem ért ide a barátom. Ezt gondolnák rólam, ha meglátnának ennek az üzletiben hideg New York-i szállodának a bárpultjánál, ahogy éppen próbálom elosztani egy estére a Virgin Marymet. Csak egy fiatal diplomás. Kicsit talán elegánsabb néhány nőnél, akik itt vannak. Nem úgy fest, mint aki most jött egy irodából.

A bár túlsó végében fiatal emberek iszogatnak és lökdösődnek, vállba bokszolják egymást, hogy nyomatékot adjanak a szavaiknak. Az egyiken – jóképű, jól öltözött, kisportolt – megakad a szemem. Rám mosolyog. Elfordítom a tekintetemet.

Váratlanul megürül egy asztal a bár hátuljában. Odaviszem az italomat, és leülök. Ekkor lejátszódik ez a kis jelenet:

BELSŐ. DELTON HOTEL, BÁR, NY. 44. UTCA, NEW YORK – ÉJSZAKA

FÉRFI
(harciasan)

Már elnézést!?

Valaki áll előttem. Üzletember, negyvenöt körüli, elegánsan lezser, drága öltönyben, ami arra utal, hogy valamivel több a szo-

kott vállalati nullánál. A haja épp csak annyira éri el a gallért, hogy az egy kicsit hosszú legyen a Wall Streeten.

Dühös. *Nagyon* dühös.

FÉRFI

Ez az *én* asztalom. Csak a mosdóba mentem ki.

A laptopra, az italra és a képeslapra mutat, amely valahogyan elkerülte a figyelmemet.

FÉRFI

Ez az *én* italom. Az *én* cuccom. Azt gondolnám, elég egyértelmű, hogy nem szabad az asztal.

Kezdünk feltűnést kelteni, de itt nem lesz összecsapás, nem robban a New York-i stressz. Máris feltápászkodom, a vállamra kanyarítom a táskámat. Hatástalanítom a drámát.

ÉN

Bocsánat... nem vettem észre. Keresek egy másik helyet.

Egy lépést távolodok, gyámoltalanul körülnézek, de a bár zsúfolt, a korábbi helyemet elfoglalták. *Nincs* máshol.

Látom a szemem sarkából, ahogyan gusztál, jártatja a tekintetét a drága Donna Karan blézeren, amelyet Jess a meghallgatásokra tartogat, a puha, sötét kasmíron, amely kiemeli sápadt bőrömet és sötét hajamat, és rájön, micsoda ostoba hibát követett el majdnem.

FÉRFI

Várjon... azt hiszem, megosztozhatnánk.

Az asztalra mutat.

FÉRFI

Jut itt hely mindkettőnek.

ÉN

(hálásan mosolygok)

Ó... Nagyon köszönöm!

Visszateszem a táskát, leülök. Egy ideig csend van, amelyet óvakodok megtörni. Neki kell megtennie.

Végül megszólal, és – ahogy számítottam is rá – alig észrevehetően megváltozik a hangja. Fátyolosabb. A női hangok is így változnak? Egyszer kísérleteznem kellene vele.

FÉRFI

Vár valakire? Nyilván a barátját feltartotta a havazás. Én ezért maradok plusz egy éjszakát. Káosz van a La Guardián.

Elmosolyodom, mert tulajdonképpen nagyon ügyesen próbálja kideríteni, hogy férfi vagy nő-e, akivel találkozom, és közben tudatja is velem, hogy egyedül van.

ÉN

Hát, gondolom, akkor én is maradok egy kicsit...

Az állával a kiürült poharamra bök.

FÉRFI

Ebben az esetben meghívhatom még egy ilyenre? Mellesleg Rick a nevem.

A világ összes városának összes kocsmája közül miért pont ebbe kellett bejönnie?*

* Idézet a *Casablancából*.

ÉN

Köszönöm, Rick. Szeretnék egy martinit. És Claire vagyok.

RICK

Örvendek, Claire, és, szóval, ne haragudjon, amiért...

ÉN

Ugyan már, az én hibám volt!

Ezt annyira félvállról, annyi hálával mondom, hogy még engem is meglep, amikor rájövök, hogy hazugság.

Illetve nem hazugság. Ez *valóság*hű viselkedés képzelt körülmények között. Az pedig, mint majd megtudják, egész más.

A pincéernő felveszi a rendelést. Már menne el, amikor a szomszéd asztaltól kihajlik egy ember, és undokul pattogni kezd egy hiányzó ital miatt. Figyelem, ahogy a nő durcásan kihúzza a füle mellől a golyóstollat, majdnem úgy, mintha a vendég szavait is kihúzhathatná és a padlóra pöckölhetné vele.

Ezt egyszer felhasználhatom – gondolom. Elteszem valahova mélyre a kartotékban, majd ismét a velem szemben ülő emberre összpontosítok.

ÉN

Mi hozta New Yorkba, Rick?

RICK

Üzlet. Jogász vagyok.

ÉN

Nem hiszem el.

Rick meglepődik.

RICK

Miért nem?

ÉN

A jogászok, akiket én ismerek, mind csúnyák és unalmasak.

Már ő is mosolyog.

RICK

Nos, nekem a zeneipar a specialitásom. Fent Seattleben. Szeretjük azt képzelni, hogy valamivel izgalmasabbak vagyunk a bűnügyi átlagjogászoknál. Hát maga?

ÉN

Hogy miből élek? Vagy hogy izgalmasnak tartom-e magamat?

Kölcsönös meglepetésre máris flörtölünk egy kicsit.

RICK

Mindkettő.

A pincérnő távolodó háta felé bólintok.

ÉN

Nos, valamikor ugyanazzal foglalkoztam, mint ő. Még azelőtt.

RICK

Mielőtt?

ÉN

Mielőtt rájöttem, hogy izgalmasabb módon is lehet fizetni a laktóért.

Mindig a szemet kell figyelni, azt az alig észrevehető mozdulatlanságot, amikor megszületik mögötte a gondolat. Sorra veszi, mi következik abból, amit most mondtam. Úgy dönt, hogy túl sokat látott bele.

RICK

És honnan való, Claire? Nem tudom hova tenni a kiejtését.

Virginiából, te barom.

ÉN

Onnan való vagyok... ahonnan akarja.

Mosolyog, akár egy cápa, és azt üvölti a tekintete, hogy: *Szóval jól gondoltam!*

RICK

Még sosem találkoztam ilyen lánnyal.

ÉN

Pedig sok lánnyal találkozott, ugye?

RICK

Szeretem, ha van egy kis örömöm is az üzleti útjaimon.

ÉN

Mielőtt aztán visszarepülne a feleségéhez és a srácaihoz Seattle-be.

Rick a homlokát ráncolja.

RICK

Miből gondolja, hogy nő vagyok?

ÉN

(megnyugtatóan)

Mert akik jók nálam, azok általában azok. És nálam azok a jók, akik tudnak szórakozni.

Most már biztos a dolgában, de nem kapkod. Szopogatjuk az italunkat, mesél néhány ügyfeléről Seattle-ben, a tinik legendás bálványáról – a nevét is megmondja –, aki a kiskorú lányokat szereti, és a macsó heavymetal-sztárról, aki meleg, de nem meri bevallani. Elmeséli – csipetnyi nyomatékkal –, milyen sok pénzt lehet keresni azzal, amit ő csinál, vagyis szerződések írásával azoknak, akik zsigerileg alkalmatlanok azok betartására, és hogy két fronton is szükségük van a hozzá hasonló emberekre, a szerződés megkötésénél és esetleges felbontásánál. Végül, miután kellően lenyűgözöttnek mutatokozom, azt javasolja, hogy mivel a barátom már minden kétséget kizáróan nem fog megjelenni, elmehetnénk valahová máshova: egy étterembe vagy bárba, ami nekem jobban tetszik...

RICK

(búgva)

Vagy egyszerűen csak igénybe vehetnénk a szobaszervizt. Itt lakom fent.

ÉN

A szobaszerviz drága lehet.

RICK

Azt kér, amit akar. Maga választ. Egy palack pezsgő, egy kis kaviár...

ÉN

Úgy értettem, hogy a szobaszerviz drága lehet... ha én szolgáltatok.

Kimondtam. Játsszunk nyílt lapokkal! De ne reagálj arra, amit mondtál, ne mosolyogj és ne süsd le a szemedet! Nem nagy ügy. Mindig ezt csinálod.

Csak ne törődj a kalapáló szíveddel és az émelygő gyomroddal!

Rick elégedetten bólint.

RICK

Nem én vagyok az egyetlen, aki üzletelni jött ide, igaz?

ÉN

Most megfogtál, Rick.

RICK

Már meg ne haragudjon, Claire, de maga nem olyan típusnak látszik.

Eljött az ideje a vallomásnak.

ÉN

Hát, mert... nem is vagyok olyan.

RICK

Akkor milyen?

ÉN

Az a típus, aki színművészetet tanul, és elmarad a tandíjjal. Kéthavonta kiruccanok, szórakozok egy kicsit... és a probléma volt, nincs.

Az előcsarnok túlsó végében most jelentkezik be egy család. A hat év körüli kislány kabátban, kötött sapkában-sálban – kicsípve a nagyvárosi utazáshoz – látni akarja, mi történik a pult mögött. Az apja olyan magasra emeli, hogy ráállhasson a gurulós bőrröndjére; a gyerek izgatottan hasal a pulton, a recepció

kiosztja a kulcskártyákat, a kislányét megtoldja egy mosollyal. A papa megtámasztja a gyerek hátát, nehogy lecsússzon. Belém nyilall az ismerős irigység és a fájdalom.

Kiverem a fejemből, és visszatérek Rickhez, aki fénylő szemmel előrehajol, és halkán megkérdezi...

RICK

És ma este mennyire akar szórakozni, Claire?

ÉN

Azt hiszem, ez csak alku kérdése.

Mosolyog. Elvégre jogász. Az alkudozás a játékhoz tartozik.

RICK

Mondjuk, háromszáz?

ÉN

Seattle-ben annyi a tarifa?

RICK

Annyiért jó sok mindent kaphat Seattle-ben, nekem elhiheti.

ÉN

Mi a legtöbb, amit valaha fizetett nőnek, Rick?

RICK

Ötszáz, de az...

ÉN

(a szavába vágok)

Duplázza meg!

RICK
(elhűl)

Ez most komoly?

ÉN

Hát, én magam nem vagyok olyan komoly. Egy rendes lány vagyok, aki csak szórakozni akar – ezért érek meg ezer dollárt. De ha meggondolta magát...

Kiszámított hanyagsággal nyúlok a táskámért. Remélhetőleg nem látja, hogy reszket a kezem.

RICK

Ne, várjon! Ezer dollár... jó.

ÉN

Mi a szobaszáma?

RICK

814.

ÉN

Öt perc múlva bekopogok. Ne nézzen a portás szemébe!

Feláll.

RICK
(csodálattal)

Hát az a trükk az asztallal, az prima volt. Hogy ott szedjen fel, a személyzet orra előtt!

ÉN

Az embernek meg kell tanulnia az ilyesmit, ha szórakozni akar.

Amikor a lifthez ér, hátranéz. Megajándékozom egy bólintással és egy talányos kis mosollyal.

Ez utóbbi azon nyomban lehervad, amint becsukódik az ajtó, és Rick már nem láthat. Fogom a táskámat, és kisétálok az utcára.

Snitt.

Végre abbamaradt a havazás. A járdán az összes tűzcsap fehér pepit visel. Rövid az utam a fekete autóig, amely leoltott lámpákkal, járó motorral várakozik. Kinyitom a hátsó ajtót, beszálok.

Rick felesége körülbelül negyvenöt éves; fásult, bár költséges külsejéből ítélve ő is a zeneiparban dolgozhatott, mielőtt beállt háziasszonynak Rick üzleti vacsorái alatt, és elkezdte kihordani a gyerekeit. Henry mellett ül a hátsó ülésen és didereg, holott megy a fűtés.

– Minden oké? – kérdezi halkán Henry.

– Frankón. – Kiveszem a táskából az apró videókamerát. A virginiai akcentust elhagytam, a rendes brit kiejtéssel szólok a feleséghez. – Nézze, azt mondom, amit ebben a helyzetben mindig: nem szükséges megnéznie. Egyszerűen hazamehet, és megpróbálhatja feldolgozni.

Ő pedig azt feleli, amit szoktak: – Tudni akarom.

Átadom neki a kamerát. – A lényeg, hogy rendszeresen igénybe vesz prostituáltakat. Nem csak akkor, ha elutazik. Beszélt róla, hogy Seattle-ben ötszáz dollárt fizetett érte. Nekem meg most ajánlott ezret.

A feleség szeme könnybe lábad. – Ó, istenem! Ó, *istenem!*

– Igazán sajnálom – mondom félszegen. – A 814-es szobában vár rám, ha beszélni akar velem.

A szeme lehet, hogy könnyes, de a tekintete lángol a haragtól. *Ezt jegyezd meg!* – Ó, igen, fogok beszélni jogással, de az a valóperes ügyvéd lesz. Nem ő. – Henryhez fordul. – Most már szeretnék indulni.

– Hát persze – feleli Henry. Ahogy kiszállunk a kocsiból – Henry azért, hogy átüljön a volánhoz, én, hogy menjek a magam útján –, diszkréten a kezembe nyom egy borítékot.

Négyszáz dollár. Nem is olyan rossz egy esti munkáért.

Különben is, Rick egy szemétláda. Libabőrös lettem tőle. Nemcsak hogy csalja a feleségét, de agresszív és arrogáns is. Megérdemel mindent, amit az asszony tartogat neki.

De akkor miért émelygek és undorodom annyira attól, amit most tettem, miközben az autó elhúz a piszkosszürke hóban?

2.

Most bizonyára török a fejüket, hogy ki vagyok, és mit is keresek New Yorkban. Más szóval a háttértörténetemet szeretnék tudni.

Név: Claire Wright

Kor: 25 (20 és 30 közöttit játszhat)

Magasság: 171 cm

Állampolgárság: brit

Szeme színe: barna

Haja színe: változó

Ezek a tények. De magukat nem ezek érdeklik igazából. Azt szeretnék tudni, hogy mit akarok. Mert ez az egyes számú szabály, a legelső, amit már az első napon megtanulunk: *hogy mit kívánsz, az határozza meg a karakteredet.*

Ricknek az igazat mondtam, legalábbis részben. Más akarok lenni. Mindig erre vágytam.

A világ első színiiskoláinak tízes toplistájáról legalább öt New Yorkban van. A Juilliard, a Tisch, a Neighbordhood Playhouse, hogy csak párat mondjak. Mindegyikben ugyanannak a módszernek a változatait oktatják, ami Konsztantyin Sztanyiszlavszkij, a nagy orosz színész munkásságán alapul. Az

a lényege, hogy olyan feltétlenül azonosulnunk kell a szerep érzelmi igazságával, hogy eggyé váljunk vele.

A New York-i színiiskolákban nem arra tanítanak, hogy *játsszunk*, hanem arra, hogy *legyünk*.

Ha az ember elég szerencsés, hogy túljusson az első körön, és áthívják New Yorkba meghallgatásra, ha elég szerencsés, hogy felajánljanak neki egy helyet, ha színjátszásból állt az élete tizenegy éves kislánykora óta, mert azzal menekült az idegen otthonok szürkeségéből, hogy azt játszotta, valaki más, és nem is *ott* van... akkor az ember nemcsak egy lenne az ezerből, de sültbolond is lenne, ha nem fogadná el az ajánlatot.

Hirtelen ötlettől vezérelve jelentkeztem az Actors Studióba – Marilyn Monroe tanult ott, és ő is nevelőszülőknél nőtt fel –, majd azzal a bizarr meggyőződéssel mentem el a meghallgatásra, hogy ezt a sors rendelte így, és abban a pillanatba fel is vettem.

Még ösztöndíjat is adtak, amiből futotta a tandíj egy részére. Viszont nem futotta a megélhetési költségekre a világ egyik ledrágább városában.

Csak a diákvízumom feltételei szerint dolgozhattam... a kampuszon belül. A *kampusz* a Pace Universityt jelentette, egy idomtalan modern háztömböt a városháza és a Brooklyn-híd közelében. Elég kevés lehetőség volt részidős munkára.

Sikerült szereznem egy pincérnői állást a Hell's Kitchen egyik bárjában, ahova hetente háromszor rohantam el az órák után, csakhogy a tulaj a fiatal lányok kifogyhatatlan utánpótlásából válogathatott, így nem lett volna értelme túl hosszú ideig alkalmaznia. Így ha kiszállt az adóhivatal vagy a bevándorlás, mindig állíthatta, hogy e-mailben kapta a jelentkezést. Két hónap után velem is közölte, nem is gorombán, hogy ideje más munka után nézmem.

Paul, az egyik tanárom azt javasolta, beszéljek egy ismerős ügynökkel. Megtaláltam a címet – egy keskeny ajtót egy tűzlépcsőktől cikcakkos, háború előtti háztömbben, a 43. utca végén –, és felmentem három fordulót a legparányibb irodába, ahol életemben jártam. Minden felületen tornyokban áll-

tak a pofalemezek, a forgatókönyvek és a szerződések. Az első szobában két titkárnő ült egymással szemben ugyanazon szűk asztal két oldalán. A második a nevemen szólított. Egy újabb asztalnál egy apró asszony ült, aki túlméretezett műanyag ékszeret zörgetett magán. A kezében az életrajzomat tartotta, amelyet fennhangon olvasott, miközben a másik kezével helyet mutatott az asztala előtti széken.

BELSŐ. ÜGYNÖKI IRODA, NEW YORK – NAPPAL

MARCIE MATTHEWS, a New York-i cserzett ügynök az életrajzomat olvassa.

MARCIE

Színiskola. Londoni Színművészeti Főiskola, egy év. Egy TV-reklám. Két európai művészfilm, amelyeket sosem mutattak be.

Közönyösen félredobja az életrajzot, és kritikusan megszemlél.

MARCIE

Viszont elég csinos. Nem gyönyörű, de el tudja játszani, hogy az, és Paul Lewis azt mondja, hogy tehetséges.

ÉN

(örülök, de igyekszem szerény lenni)
Paul olyan csodálatos tanár...

MARCIE

(közbevág)

Akkor sem képviselhetem.

ÉN

Miért nem?

MARCIE

Először is nincsen zöldkártyája. Vagyis nem szakszervezeti tag. Vagyis nem dolgozhat.

ÉN

Akkor is kell lennie valaminek, amit csinálhatok!

MARCIE

Persze. Visszamehet Angliába, és folyamodhat zöldkártyáért.

ÉN

Azt... nem tehetem.

MARCIE

Miért nem?

ÉN

Bonyolult.

MARCIE

Nem, nem az. Lehangelőan ismerős.

Egy elektromos cigarettáért nyúl, és bekapcsolja.

MARCIE

E-mailben rákérdeztem pár londoni kollégánál magára, Claire. Tudja, mit mondtak?

ÉN

(szerencsétlenül)

El tudom képzelni.

MARCIE

A legenyhébb az volt, hogy „kissé túlfűtött”. A többség tartózkodást javasolt, és amikor mélyebbre ástam, mindegyre előkerült a zűrzavar szó.

Felvonja a szemöldökét.

MARCIE

Lenne szíves megmagyarázni?

Mély lélegzetet veszek.

ÉN

Zűrzavar... Ez volt az első igazi filmem. A nagy áttörésem. Egy szerelmespárt alakítottunk... Gondolom, már tudja a nevét. Híres, jóképű, és mindenki tudja róla, hogy az egyik legboldogabb házasságnak örvendhet a szórakoztatóiparban.

Kihívóan nézek rá.

ÉN

Aztán amikor belém szeretett, én tudtam, hogy valódi a dolog.

MARCIE

(lenézően horkant)

Persze.

ÉN

Akkor még nem ismertem a kifejezést, amit a filmesek használnak. FNSZ, drágám. Forgatáson Nem Számít.

MARCIE

És?

ÉN

És négy hét után bevonult a forgatásra a híresen szép felesége a híresen szép három gyerekükkel. A producerek váratlanul ürügyeket találtak, hogy eltüntessenek a színről. Bedugtak egy fülkébe, hogy újrászinkronizáljak olyan részeket, amelyeket elsőre is tökéletesen megcsináltam.

MARCIE
(bólogat)

Folytassa!

ÉN

Akkor kezdődtek a pletykák. Hogy örült zaklató vagyok. Hogy megfenyegettem a feleségét. Ugyanaz a pletykamalom, amely a filmjeihez gyártotta a körítést, akkor engem örölt.

Nehéz visszafojtanom a könnyeimet. Tudom, mennyire naivnak tűnhetek, holott igazság szerint nem voltam tapasztalatlan. Az állami gondozás nem nevel makulátlan liliomokat.

Viszont kétségbeejtően kiéheztet a szeretetre és a szerelemre. Ő pedig a leggyönyörűbb férfi volt, akit életemben láttam, a legszenvédélyesebb, legpoétikusabb. Úgy tudta előadni Shakespeare szerelmi vallomásait, mintha direkt neki írták volna.

Erkölcsei tanulság: sose ess bele olyasvalakibe, aki jobban szeret más szavaival beszélni!

A másik dologról nem beszélek, de, gyanítom, Marcie úgyis tudja, hogy a helyzetem méltánytalansága fölötti kamaszos kétségbeesésemben bementem a szerelmem lakókocsijába, és ugyanazon az ágyon vágtam fel a csuklómat, amelyen szeretkeztünk a jelenetek között. Így akartam megmutatni neki, hogy ami köztünk volt, nem játék volt, hanem *igazi*.

Legalábbis nekem.

ÉN

Ezzel mindennek vége lett. Egyik napról a másikra eltűntem a pályáról. Elkövettem a legnagyobb bűnt: úgy viselkedtem, mint egy amatőr. Egy héttel a tizennyolcadik születésnapom előtt.

Marcie tűnődve bólogat.

MARCIE

Tudja, hogy igaza van Paulnak? Maga nagyon jó. Egy percre majdnem megsajnáltam ahelyett, hogy azt gondoltam volna, micsoda ostoba, önpusztító csódtömeg!

Rám szegezi az elektromos cigarettáját.

MARCIE

A producereknek igazuk volt. Keressen más foglalkozást!

ÉN

Azt reméltem, hogy Amerika lesz a második esély.

MARCIE

Ez naivság volt magától. Rég elmúltak azok az idők, amikor magunkhoz öleltük a szabadságért ziháló nincstelenek tömegét.*

ÉN

Nekem nem kell más foglalkozás. De nem tanulhatok tovább, ha nincs valamilyen munkám.

Marcie savanyú képet vág, egyidejűleg felsóhajt. Füstgejíreket lövell ki az orrán. Majd mintha jobb belátása ellenére mondaná:

* Célzás Emma Lazarus híres szonettjére, amely a Szabadság-szobor talapzatán olvasható.

MARCIE

Na, jó. Hagyja meg az adatait a külső irodában! Lesz pár vacak zenés videó. De nem ígérek semmit.

ÉN

Köszönöm! Nagyon köszönöm!

Felugrok, és eltúlzott lelkesedéssel rázom meg a kezét. Ahogy kiszabadítja magát, a cigarettájával hessentve el a hálálkodásmat, Marcie véletlenül az asztalára pillant, és meglát valamit a rendetlenségben.

Érte nyúl, átfutja, felnéz:

MARCIE

Mondja, Claire, volna kedve egy valóperes ügyvédi irodának dolgozni?

ÉN

Mint titkárnő?

MARCIE

Nem egészen... Nézze, őszinte leszek. Nem egy csodaállás. Viszont olyasvalakire van szükségük, mint maga, és hajlandók jól fizetni érte. Nagyon jól. Levonások nélkül, készpénzben.

3.

A hogy az autó elhúz Rick feleségével, megfordulok, és elindulok a másik irányba. Az utcákat elborítja a jeges latyak, és nekem nincs nagykabátom. A hó belemegy a jobb cipőm orrába.

A Times Square harsog a fényektől és a színektől. Magányos pantomimes szórakoztatja a hideggel dacolva a sorban álló embereket. A hirdetőtáblák kritikák részleteit villogtatják: DELEJESI, BRILIÁNSI, RENDKÍVÜLI! Elmegyek egy utcatábla alatt, amelyre azt írták: THEATERLAND*.

Theaterland... Ha az emberek megválaszthatnák a hazájukat, az enyém ez lenne.

Aztán lekanyarodom a Broadwayről egy gyéren megvilágított keresztutcába, ahol egy viharvert, hámló cégér mutatja, melyik a TÁJOLÓ SZÍNHÁZ. A közönség – többnyire diákok, párosával, akik kihasználják az eladatlan jegyek leárazását – becsoszog az előtérbe. Megyek még pár métert, és besurranok a művészbejárón.

Segédügyelők, kulisszák mögötti fullajtárok és lótifutik rohangálnak kellékekkel és csíptetős dossziékkal. Megkeresem az öltözőt, amelyet kulisszával választottak ketté. Az egyik oldal a lányoké, a másik a fiúké. Az elsőben Jess éppen a tükör előtt

* Jelentése: színházország.

sminkeli magát. Három másik lánnyal osztozik a tükrön, akik ugyancsak sminkelni próbálnak.

– Szia! – mondom derűsen.

– Szia, Claire! – A tekintete rám villan, aztán visszatér a tükörhöz. – Hogy ment?

Előhúzó Henry borítékját. – Négyszáz dollár. Most már csak háromszázzal tartozom.

Jess papája, aki kőgazdag, vett a lányának egy lakást Manhattanben. Elvileg havonta kellene lakbért fizetnem, de néha csúszok egy kicsit.

– Pazar – mondja szórakozottan. – Megtennéd, hogy később adod ide? Színház után program van, és csak elveszíteném.

Reménykedőnek tűnhetek, mert hozzáteszi: – Nem akarod esetleg megnézni az előadást, és utána velünk jönni? Legalább megmondanád, hogy sikerült-e elkapnom azt a nőies boldogtalanságot, amiről Jack szövegelt.

– Persze, miért ne? – mondom hanyagul.

Hiszen még a színészek társasága egy bárban is jobb a semminél.

– Három perc! – kiáltja egy ügyelő, és rácsap a tenyerével a kulisszára.

– Kívánj szerencsét! – mondja Jess. Feláll, és lesimítja a ruháját, egyfolytában magát nézve a tükörben. – Kéz- és lábtörést, meg minden ilyen szart.

– Sok szerencsét! Nem mintha szükséged lenne rá. És az erdei jelenetet vedd lassabbra, akármit mond is az a hatökör rendező!

Az öltöző másodpercek alatt kiürül. A színpad szélére nyomakodok. Ahogy kialszanak a fények, előreosonok, kilesek a díszlet egyik részén a közönségre, és beszívom a színház friss festékből, állott színpadi porból, molyette szövetből, karizmából kevert erős, átható szagát, a hatalomnak azt a pillanatát, amelyben leereszkedik a sötétség, és megszakad a hétköznapi zaj és nyüzsgése.

Egy szívverésnyi ideig függeszkedünk a pillanaton, aztán ki-
gyúl a színpadi világítás színpompája. Egy lépést hátrálok. Hó
kavarog a levegőben, puhán és villódzva – műhó, de a közönség
lélegzete így is elakad.

A rendező fenomenális ötlete, hogy ez a *Szentivánéji álom*
télien játszódjon. Trükk, gondoltam, amikor Jess mesélt róla,
de most, ahogy nézem a sodródó hamis hópelyheket, amelyek
flitterként ülnek meg a zajosan berontó színészek hajában, belá-
tom, hogy a rendezőnek egyetlen képben sikerült megragadnia
a színdarab varázslatos, másvilági hangulatát.

THESEUS

Gyorsan közelget; szép Hyppolitám,
A nászi óra...

Hirtelen felágaskodik bennem a vágy. Ez az a tiltott biro-
dalom, amelyből a zöldkártya hiánya és az angliai problémá-
im száműztek. A vágy szinte fizikai, olyan mélyről fakad, hogy
görcsre köti a belsőmet és összeszorítja a torkomat. Könnyek
marják a szememet.

De miközben a könnyek vizében billeg előttem a színpad,
rajtakapom magam, hogy azt gondolom: *ha legközelebb érezned
kell valamit az órán, ezt használd! Ez színarany.*

Négy órával később a Harley bárban vagyunk. Valamiért mindig itt kötünk ki, egy alagsori izzasztóban, ahol retró mocik lógnak a plafonról, és a pincérnők formaruhája egy fekete melltartó a rojtosra kopott, ujjatlan farmerdzseki alatt. A zenegépből Springsteen bög, így ordítanunk kell – húsz iskolázott hang előadás utáni részegségben, plusz barátok, barátnők és a slepp, mint én.

Jess és egy csoport sztorizik. A színjátszásról, természetesen. Mindig csak erről tudunk beszélni.

JESS

És Christian Bale *A gépészen*? A testsúlya valami egyharmadát adta le azért a szerepért!

2. SZ. SZÍNÉSZNŐ

Vagy Chloë Sevigny, aki *A barna nyúl*ban élesben szoptott?

SZÍNÉSZ

Fejtsd már ki, abban a helyzetben mi volt a valós...
Csak mondom.

3. SZ. SZÍNÉSZNŐ

Adrian Brody *A zongoristában*. Előtte lefogyott tizenöt kilót, és megtanult zongorázni. Aztán, hogy megtudja, milyen érzés elveszíteni mindent, úgy, mint a szerepe, megszabadult az autójától, a lakásától és a telefonjától. Hát, barátaim, ez már elkötelezettség!

2. SZ. SZÍNÉSZNŐ

Hé, ezt én is meg tudnám tenni! Illetve mégsem. Tekintve, hogy jelenleg egy táncos-dalos egérkóristát játszom egy broadwayi musicalben.

Eljár egy kis részeg egértáncot.

2. SZ. SZÍNÉSZNŐ

Cini-cini, cincog az egér, cini-cini, vígan él...

A csapos rám pillant a bár túlsó végéből. A pillantás csak egy kicsivel tart tovább, mint kellene.

Legutóbb akkor láttam ilyet, amikor Rick, a szemétláda ügyvéd felajánlotta, hogy üljek le az asztalához.

Viszont ez a hapsi velem egykorú, tetovált, jó arc és sovány. Noha jeges huzat lesz minden alkalommal, ha nyílik az utcai ajtó, egy szál pólót visel, és a nadrágja derekába gyűrt pohár-törő csábosan csapkodja a fenekét, ha elfordul a pult mögött sorakozó palackokhoz.

Seperc alatt ott vagyok a bárpultnál.

JÓKÉPŰ CSAPOS

Szia!

Ausztrál. Szeretem az ausztrálokat.

ÉN

Szia!

Valamilyen okból a virginiai kiejtésemmel mondom, amelyet Ricken már kipróbáltam.

JÓKÉPŰ CSAPOS

Mit adhatok?

ÉN

(túloldítom a zajt)

Egy martinit szeretnék!

JÓKÉPŰ CSAPOS

Máris!

Színig tölt egy pohárkát whiskyvel, majd lecsapja elém a pultra.

ÉN

Martinit kértem.

JÓKÉPŰ CSAPOS

Ebben a bárban így csináljuk a martinit.

Kihívóan vigyorog rám. Szép a mosolya.
Így hát fogom a poharat, és felhajtom.

ÉN

Ha ez a helyzet, adj egy Piña Coladát!

JÓKÉPŰ CSAPOS

Egy Piña Colada rendel...

Löttyint egy adag Jack Danielst egy pohárba, megtetézi még egy löttyintés whiskyvel, befejezésül pedig rátölt még egy adagot.

Egyetlen hajtásra bedobom. A bárban szorongó vendégek rikoltozásban és tapsban törnek ki.

Taps! Olyan hang, amit jó ideje nem hallottam. Legalábbis nem nekem szólt.

ÉN

Ha már itt tartunk, máris összecsapatsz nekem egy Long Island Ice Tea-t!

...itt átúsztatásnak kellene következnie abban a filmben, amely örökké pereg a fejemben.

De nem az következik, hanem egy ugrás, vagy montázsso-rozat, vagy egy másik hasonló technikai dolog, mert váratlanul minden elmaszatólódik és összegabalyodik, amíg végül arra térek magamhoz, hogy egy idegen lakásban vagyok valakin, és nyögök.

ÉN

Igen, igen, istenemistenem, igen...

RANDOM PASI

Igen!

Ó, igen... Változás a szereposztásban. A jóképű csapos, akit Briannek hívtak, csak háromkor végzett. Vagyis helyette Jess egyik barátjának a barátjával álltam össze. Addigra túlságosan berúgtam és elszálltam a tapstól, hogy beéjrem a saját ágyammal.

Bár hogy őszinte legyek, nem csak az alkohol tette. És nem is a közönség elismerése.

A meleg test érzése, valaki, akibe kapaszkodhatok... Erre éheznek Henry munkái után.

Mert ha egy nő nem bízhat meg a férfiban, aki azt mondta, hogy örökké szeretni fogja, akkor kibem bízhat meg egyáltalán?

És a tudattól, hogy én – az én képességeim, az én szövegem, az én *alakításom* – segítettem felbomlasztani egy családot, mindig furán érzem magam.

Nem vagyok büszke a dolgokra, amiket Henrynek csinállok. De néha büszke vagyok rá, hogy milyen jól csinálom.